

47. A túlpárt fényei

A 227. számú éneket imádkozzuk:

*Kegyesszemmel nézz ráánk, édes Istenünk,
Akik szívvel, ajkkal áldunk, tisztelünk.
Kegyelmednek árszát ársz ráánk,
S légy mindenkor édes jó Atyánk!*

Ma mondjuk mi is Sirák fia imáját: *Könyörülj rajtunk, tekints le ráánk, mindenség Istene! Szereteted fényét mutasd meg nekünk!* (Sir 36, 1).

I. Isten szeretetének fényét szeretnénk észlelni!

Ezt a fényt szeretnénk látni! *Isten szeretetének fényét!* Ha a szemünk nem jó, szemüveget teszünk fel, hogy lássuk a fényt. Ha koszos a szemüveg, meg kell tisztítanunk, hogy a szemüveg segítségével láthassuk a fényt. Isten szeretetének fényét **az összeszedettség segít** észrevenni! Az összeszedettség azért kell, hogy az Istenben való nyugalunkat semmi se zavarja fel, hogy Isten felénk sugárzott irgalmas szeretetét semmi ne akadályozza.

Most próbáljuk meg az összeszedettséget a következő gondolat segítségével igényelni: **Isten szeretetének fénye ráánk árad.**

1. Isten szeretetének áradására először úgy gondoljunk, mint **kívülről** ráánk sugárzó fényre! Ez még a napsütkezéznél is kellemesebb. Segít ellazítani testünket is, lelkünket is. Az áldott napfénynél is áldottabb módon sugárzik ráánk Isten szeretete. Ez az isteni szeretetsugárzás a napfénynél is jobban belénk hatol. Engedjük, hogy átjárja lelkünket Isten szeretetének a ragyogása!

Nyilvánvaló, hogy amikor ezt a bevezető gyakorlatot végezzük, akkor nem látjuk Isten szeretetének reánk ragyogását. Pedig Sirák fia *Isten szeretetének a fényéről* beszél. Mi csak a természetes vagy mesterséges fényforrásokat látjuk. De a szent szerzővel együtt szabad esengve könyörögnünk: *Szereteted fényét mutasd meg nekünk!*

2. Ebben az elmélkedésben vágyódjunk arra, hogy az Úr **megmutassa nekünk szeretetének ezt a fényét belülről, lelkünk mélyén is!** Isten végtelenül transzcendens, vagyis meghalad minden emberi elképzelést, emberi fogalmat. Ő egész más, mint mi, emberek. Mégis hajlandó megmutatni, kinyilatkoztatni magát nekünk. A mi befogadókészségünkön múlik, mennyire tudunk átpillantani e világ partjáról a túlsó partra, az örökkévalóság világába.

3. Segít, ha **a Duna víztükrének** képéről veszünk hasonlatot. Mi itt vagyunk ezen az oldalon. Ha nappal átnézünk, akkor jól látjuk a túlpártot. Ha szélcsend van, s jól megnézzük, akkor észrevesszük, hogy a házak nemcsak a túlpárt szilárd talaján láthatók, hanem a Duna víztükrén is.

a) Azonban, ha este tekintünk a vízre, nem látjuk tisztán tükröződni a túlpárti fényeket. Este ugyanis még erősen fodrozódik a folyó. Nemcsak a szél, hanem a hajók vonulása is felkavarja. A túlsó part fényforrásai – amelyek a víz felszínén kezdenek már visszatükröződni – ezer pontra széttöredeznek. Akkor várni kell a lecsendesedésre! **A túlpárt fényei csak akkor láthatók** a vízen visszatükröződve, **ha a víztükr csendes.**

A hosszú éjszaka után azonban tükörsimává szokott válni reggelre a folyó felszíne. Nem mindig, hanem csak abban az esetben ragyognak fel a szemközti part fényei a vízen, ha elcsendesül a szél. Akkor azonban láthatóvá válik a túlsó part házainak és lámpáinak, sőt a part mellett kikötött hajó lámpáinak visszatükröződése is.

b) Most tehát próbáljuk a sötét éjszaka tisztító hatását igényelni a lelkünk számára!

Ahhoz, **hogy meglássuk a túlsó part fényeit**, Isten szeretetének a fényét, kell a lelki lecsendesedés, a megtisztulás, kell a sötétség! Figyeljük meg, hogy a lelkünkben hol viharzik a szenvedély vagy annak csak akármilyen kis fuvallata is, amely zavarná lelkünk víztükrének lecsendesedését! Ha a sötétben sokáig várunk, lelkünk víztükre hajnalra egészen szelíddé válik.

Ilyenkor a Duna hömpölygése szinte már nem is látszik, úgy tűnik, mintha állóvíz lenne. A

„tükörsima” kifejezés nagyon jól visszaadja mondanivalónk lényegét, nemcsak a folyam vizére, hanem lelkünk állapotára is vonatkozik ez.

c) Ha a szél **még fodrozná is a folyó víztükrét**, vagy mozgásba is hozná a folyóparton lévő fák leveleit, illetve ha lelkünkben jelentkeznének is még zavaró, felkavaró széláramlatok; hagyjuk, hadd menjenek tovább! Majd elenyésznek, elcsendesednek, és olyan gyengék lesznek, hogy a víz, illetve lelkünk felszínét sem tudják már felzavarni.

Ha a szenvedélyek legkisebb szellőáramlása fel is borzolná lelkünket, várjunk csak türelmesen a sötétség elmúlásáig és a csendesség beállásáig! Ha lelkünket valami gondolat vagy vágy meglegyintené, engedjük el, hadd menjen a maga útján, és lelkünk víztükre csakhamar kisimul, lelkünk kertjének fáin a levelek is megnyugszanak.

4. Élvezzük ezt a nyugalmat, amely végül is már a túlpárt nyugalma, Isten nyugalma! Minél tovább állunk csendben, mozdulatlanul a túlpárra irányulva, „vigyázó szemünket” Istenre vetve, annál több ponton fogjuk észrevenni a túlpárt fényeinek tükröződéseit. Még nem magát a mennyei túlpártot látjuk, de a homályban már **szemlélhetjük annak visszacsillámlását!**

Ha valamit a teremtmények szépségéből láthatunk, ha megtapasztalhatjuk embertestvéreink jószágát, ha érezhetjük a bűnbocsánat feletti örömet, ha tapasztalhatunk találkozást Istennel – legfőképpen a szentáldozásban, a Szent Eucharisztia imáadásában –, akkor biztosak lehetünk, hogy a túlpárt fényeinek a felcsillámlásait érzékeljük!

5. Ha a fényforrást egy tükörre irányítjuk, láthatjuk, hogy a fénynek van belépési szöge, és kilépési szöge is. A Mennyei Fény is – ugyan még csak megtörve, azaz nem közvetlenül, de már – belép a szemünkbe, eljut a lelkünkbe. Még nem a túlpárt végtelen nagy fényforrását látjuk, de a belépési szögből **tudjuk, hogy onnan jön a fény!**

Tudjuk, hogy nekünk már elküldte *szeregetének fényét*, amely a túlpárt fényét mutatja – csak legyen ragyogóan tiszta, tükörfényes lelkünk felszíne –, s a belépési szög törése mentén ez a fény *töredékesen* (1 Kor 13, 9-10) ugyan, de már megérkezik lelkünk mélyébe!

Ha valami még mindig megzavarná, vagy csak a legkisebb mértékben is felfodrozná lelkünk víztükrét, akkor várjunk még tovább türelemmel, majd elcsendesül, **majd felragyog rajta a túlpárt fénye**, amely már hozzánk is elindult, felénk is sugárzik!

6. Ha az ember figyelmesen nézi, csendben szemléli ezt a sima víztükröt a Dunán, akkor egyszer csak észreveszi, hogy **a híd fényei** is tükröződnek a vízen, s **átvezetik tekintetünket odaátra.**

Ha elég sokáig szemléljük *tükör által, homályban* – ahogy Szent Pál mondja a Szeretethimnuszban (1 Kor 13, 12) –, akkor egyszer csak észrevesszük, hogy lelkünket is összeköti egy híd az örökkévalóság túlpártjával. Ennek a hídnak a visszatükröződő fényei nemcsak a tekintetünket, de a lelkünket is átvezetik a túlsó partra. Akkor szemléljük *tükör által* – akár *homályosan* is – vagyis még csak a fényre vágyakozva a túlpártot! Ez azt jelenti, hogy testünk még itt van, de lelkünk már a túlsó parton van. Lelkünk a híd vonalát, ívét követve célpontjához, vágyakozásának beteljesedéséhez már meg tud érkezni! Az a túlsó part ugyanis nem elérhetetlen távolságban tündököl. Van egy nagy Hídkészítő (latinul: Pontifex), Krisztus! Az Ő hídverői, azaz megváltói tevékenysége folytán van meg az összeköttetés, amely azt eredményezi, hogy **földi létünk immár átível az örökkévalóságba.** Az ilyen szolgálata miatt hívják a pápát is *summus pontifex*nek, legfőbb hídkészítőnek, legfőbb főpápnak. A pápának, a püspököknek, a papoknak és a diakónusoknak szolgálatával **Krisztus hidat készít**, hogy átjuthassunk a túlsó partra.

II. Türelmesen várakozunk, és szelíden vágyakozunk a túlpárt fényei után, ahol Krisztus már vár minket!

Bármennyire boldog is az ember, hogy láthatja valamennyire a túlpárt fényeit, az odavezető híd visszatükröződő összekötő fényeit, mégis bármikor előfordul, hogy jön – mondjuk – egy gyerek, aki köveket dobál a vízbe. A kő csak kis fodrot vet, s miután elmerült, a víz elcsendesedik. Bármilyen hullik is a lelkünkbe, mi is **újra elcsendesedhetünk, ha hagyjuk**, hogy az az idegen test, az a kő a mélybe merüljön.

De ha végre megint csendes lett a víz tükre, nem egyszer jön egy nagy hajó, és mélyen felszántja a vizet. Összetöri a túlpart látványát a vízen. Nem engedi, hogy felragyogjon rajta a túlpart fénye.

1. Kérjük meg a gyereket, hogy **ne zavarja fel** lelkünk víztükrét, ne dobáljon kavicsot a lelkünkbe! Kérjük meg a hajó kapitányát, irányítsa másfelé hajóját, és **ne szántsa fel** hullámzó gondolatokkal és vágyakkal lelkünk mély csendjét!

Vagyis:

a) Óvjuk lelkünket Isten világától idegen gondolatok behatolásától!

b) Óvjuk lelkünket az Istentől elhúzni akaró vágyak felkavaró hullámhatásától! Lehet megálljt mondani a gondolatoknak! Nekünk fontosabb dolgunk van: a túlparton a szeretetét felénk sugárzó Istenre akarunk gondolni! Akkor az idegen gondolatok elgyengülnek, elenyésznek. Parancsoljunk vágyainknak azáltal, hogy nem velük foglalkozunk, hanem a sokkal nagyobb vágyunkat követjük: Úristenhez való eljutást, a túlpartra való áthatolás nagy vágyát!

c) Segít, ha rágondolunk a lecsendesedésre, és várakozunk, hogy lelkünk felszíne megnyugodjék!

d) Szelíden vágyakozunk a túlpart fényei után! A szelíd vágyakozáson van a hangsúly. Nem erőszakosan, hanem pehelykönnyű lélekkel szeretnénk átjutni a folyó víztükrén a túlsó partra!

e) Ellenállás nélkül engedjünk, hogy Isten magához vonzza lelkünk tekintetét! Milyen hatalmas, magával ragadó vonzás ez! Minél jobban engedjük, hogy magához vonzzon, Ő annál inkább magához vonz.

f) Érezzük magunkon az Ő tekintetét! Könyörögjünk Hozzá, ahogyan a Sirák fia könyvéből tanultuk: „*Szereteted fényét mutasd meg nekünk! Könyörülj rajtunk, tekints le ránk, mindenség Istene!* Rám tekints, Uram! Jaj, de boldogító a tekinteted! Egyedül csak Te tudsz ilyen nagy szeretettel rám nézni! Mostantól kezdve ezzel a tekintettel járok. Bárhova megyek, Te elkísérsz a tekintetteddel, Istenem!”

g) Szemléljük elragadó szeretetét, magához ragadó isteni jóságát! Nemcsak ezen a parton kíséri lépteinket tekintetével és szeretete ránk sugárzó fényével, hanem magához akar vonzani a túlsó partra! Ó, mennyire elragadó ez a szeretet! Magával ragadó isteni szeretet!

2. **Engedjünk ennek a vonzásnak!** Ne csak szemléljük a túlpart folyó tükrében visszaverődő fényeit! Ne csak szemlélődő szemünk elé állítsuk a víztükrén átívelő fényforrásokat, amelyek híd módjára összekötnek a túlparttal, és átvezetnek oda, hanem kövessük is lelkünk tekintetével a fényforrások útmutatását! **Induljunk el Krisztus nyomában** a vízen! A nagy Pontifex, a mi hídverő Krisztusunk előttünk ment, és minden lépésén ott ragyog a fény! Megjelölte az utunkat! Minél tisztább, vagyis könnyebb a lelkünk, annál távolabb merészkedhetünk a parttól!

3. Jaj, **mit kellene még letennünk**, hogy könnyebb legyen lelkünk lépése? Jézustól már megtanulhattuk, amikor Péternek megadta az eligazítást: *Te, kicsinyhitű, miért kételkedtél?* (Mt 14, 31). Tehát a kicsinyhitűségünket és a bizonytalankodásainkat kell letennünk. Minél nagyobb a hitünk, annál kevésbé fogunk félni! Kérjük bizalommal: *Uram, növeld bennünk a hitet!* (vö. Lk 17, 5). Minél több bennünk a hit, ez – nem többletterhet jelent, amely lenyomna a víz alá, hanem – segít, hogy egyre könnyebb legyen a lelkünk, és biztosan haladhassunk előre!

4. Ha úgy látjuk, hogy ez a túlsó partra vezető út lépésről lépésre nehezebb és veszélyesebb lesz – mert egyre távolodunk a biztonságot adó szárazföldünktől –, **bátorítson, hogy egyre közelebb kerülünk Istenünkhöz**, aki a túlsó parton vár! Néz és szeret, vonz és segít minket a mennyország Királynőjével, az angyalokkal és a szentekkel együtt!

5. Az olimpián küzdőket csak néhány száz vagy ezer ember tudja biztatni. Minket **az egész mennyei sereg biztat** és segít a győzelemre! Menjünk bátran a túlpart felé Jézus nyomán azzal a biztos tudattal, hogy Isten **elküldte angyalát**, a mi őrzőangyalunkat, hogy kísérelje lépteinket, *őrizzen utunkon!* (vö. Zsolt 90, 11).

6. A vízbelépésünk első pillanatától, vagyis keresztségünk óta **védőszentet** is adott az Úr, hogy segítsen! Sőt **a nekünk kedves szentek is** – akik oly közel állnak lelkünkhöz – velünk vannak minden lépésünkben. Bátorítanak: „Mi is ezt az utat jártuk meg! Mutatjuk nektek a helyes lépéseket, nehogy lezuhanjatok a fény útjáról!” Merjünk tehát bátran előremenni! Ne ijedjünk meg

az éjszakától!

III. A túlpart fényei igazán a sötétségben látszanak jól, de a pirkadó hajnal jelzi már a nap közelségét!

A túlpart fényei a sötétben akkor látszódnak jól:

- ha a lelkünk víztükre lecsendesedett, és nem zavarja fel semmiféle széljárás, tehát
- ha a lelkünk víztükre letisztult, és így a fény befogadására és visszatükröződésére alkalmassá vált.

1. **Nem baj** tehát, **ha hosszú és sötét az éjszaka!** Minél tovább várakozunk és vágyakozunk, annál nagyobb lesz a csendesség, annál jobban megszokja szemünk a sötétséget, és a túlpart legmesszebről érkező fényeit is egyre világosabban látjuk tükröződni.

2. Azután **egyszer csak vége lesz a sötétségnek!** A távoli égen a pirkadó hajnal fénye a nap közelségét jelzi, mert *eljött hozzánk felkelő Napunk a magasságból* (Lk 1, 78). Lelkünk víztükren már nemcsak szegényes fényforrások visszatükröződését látjuk, hanem a felkelő nap fényhídját, amely biztosan mutatja az utat a fény forrásához! Tudjuk, hogy sokat kell még mennünk, de már biztosan haladunk!

Ó, micsoda ragyogás, a szeretnek micsoda fénye, amelyet megmutatott nekünk az Úr! Megyünk, szüntelen megyünk előre a túlsó part fénye felé! **Milyen boldogság lesz majd a megérkezés,** az örök, ragyogó fényességbe, az Isten végtelen szeretetáradásába való beleolvadásunk!

Befejezésül újra a 227. számú éneket imádkozzuk:

*Kegyes szemmel nézz ránk, édes Isteniünk,
Akik szívvel, ajkkal áldunk, tisztelünk.
Kegyelmednek árnját áraszd ránk,
S légy mindenkor édes jó Atyánk!*